

POSTANOWIENIE

5 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

na posiedzeniu niejawnym 5 grudnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa syndyka masy upadłości F. S.A. w B.
przeciwko Z. w J. i Gminie Żyraków
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej syndyka masy upadłości F. S.A. w B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 11 października 2023 r., I ACa
109/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od syndyka masy upadłości F. S.A. w B. na rzecz Z.
w J. i Gminy Żyraków 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł kosztów
postępowania kasacyjnego.**

(G.G.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 grudnia 2020 r., I C 470/11, Sąd Okręgowy w Rzeszowie zasądził solidarnie od pozwanego inwestora (związku gmin) oraz współfinansującej roboty budowlane gminy na rzecz powodowego wykonawcy 185 222,40 euro i 169 678,54 zł z ustawowymi odsetkami od 21 października 2010 r. tytułem wynagrodzenia za roboty budowlane.

Wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo.

Sąd drugiej instancji ustalił, że pozwany związek gmin zawarł 13 lipca 2007 r. z powodem umowę na wykonanie robót budowlanych w ramach projektu uporządkowania gospodarki wodno-ściekowej w gminach związku, w części dotyczącej pozwanej gminy.

W związku z nieprzewidywalnymi warunkami w postaci niekontrolowanego napływu wód gruntowych do wykopu, co uniemożliwiało prowadzenie robót według projektu, wykonawca zmuszony był zastosować inne technologie i systemy odwadniające oraz w związku z tym na podstawie zawartych w umowie klauzul złożył do inżyniera kontraktu wnioski o pokrycie dodatkowych kosztów. Strony umowy powołały komisję rozjemczą, która decyzją z 3 września 2009 r. ustaliła wysokość ceny kosztorysowej za 1m³ wykopu na 4,28 euro za roboty wykonane od 14 maja 2007 r. do 2 września 2009 r., a inspektor nadzoru zatwierdził sporządzony przez wykonawcę obmiar wykazujący 166 918,81 m³ wykopu. Wykonawca żądał zapłaty 413 958,66 euro, jednak inwestor (związek gmin) uznał roszczenie tylko do 228 736,25 euro i podatku VAT od tej sumy w wysokości 209.540,71 zł, przyjmując zasadność wykonania tylko 92 232,36 m³ wykopu i zagroził, że odmówi zapłaty za wykonane roboty nawet w części.

Sąd drugiej instancji oddalił powództwo wobec inwestora, ponieważ strony dokonały zmiany umowy, poprzez jej aneksowanie, która doprowadziła do rozliczenia wyższych kosztów wykonania 92 232,36 m³ wykopów tj. według ceny 4,28 euro/m³. W okresie od 14 maja do 2 września 2009 r. wykonawca wykonał ujęte w wycenionym przedmiarze robót wykopy, z podwyższonym kosztem ustalonym przez komisję rozjemczą na 4,28 euro/m³. Uwzględniając te zmienione koszty wykopów, strony dokonały zmiany umowy poprzez podpisanie aneksu, w którym rozliczyły te wykopy przyjmując, że wykonano ich 92 232,36 m³, i zwiększając zatwierdzoną wysokość kontraktu, zgodnie warunkami szczególnymi i ogólnymi umowy.

Sąd Apelacyjny uznał, że treść ogólnych warunków wskazuje na wiążący charakter decyzji komisji rozjemczej z 3 września 2009 r. Rozstrzygała ona jednak tylko spór w zakresie co do ustalenia wysokości ceny m³ wykopu wykonanego w określonym czasie, a zatem tylko ustalenie określające cenę 4,28 euro/m³ było

wiążące. Nie prowadziło to jednak do automatycznej zmiany umówionej ceny kontraktowej, gdyż w świetle warunków szczególnych umowy konieczne było dokonanie pisemnej zmiany umowy. Nastąpiło to aneksem, w którym strony dokonały rozliczenia robót, odwołując się protokołu określającego ilość tak wycenionych wykopów na 92 232,36 m³ oraz ustaliły zmienioną wartość kontraktu. Sąd odwoławczy stwierdził brak podstaw do zapłaty wynagrodzenia ponad sumę wynikającą ze zmienionej umowy.

Natomiast pozwana gmina nie posiada legitymacji biernej, gdyż nie była zobowiązana do zapłaty za wykonane zgodnie z umową roboty. Nie była stroną umowy z 13 lipca 2007 r.

Wykonawca wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność wobec licznych błędów logicznych występujących w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i odzwierciedlających wadliwość analizy stanu faktycznego i prawnego sprawy dokonanej przez Sąd drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, zasadności przynajmniej jednego zarzuty kasacyjnego. Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z: 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08; 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01; 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08).

Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący upatruje w błędach logicznych występujących w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i odzwierciedlających wadliwość analizy stanu faktycznego i prawnego sprawy, której dokonał Sąd drugiej instancji. Tymczasem skarżący obowiązany jest w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, z jakiego powodu należy uznać, że konkretny przepis prawa został w oczywisty sposób naruszony (zob. np.

postanowienia SN: z 24 września 2013 r., III SK 4/13; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 24 września 2020 r., I CSK 131/20). Skarżący nie wskazał, w zakresie którego zarzutu uważa skargę kasacyjną za oczywiście uzasadnioną.

W tej sytuacji uznać należy, że skarżący nie wykazał istnienia przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. oddalił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. pozwanym przysługuje od skarżącego zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę kasacyjną w wysokości stawki minimalnej określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(G.G.)

[a.ł]